

Γράφει ο **Σ.Β.**

Τελευταία μέρα του Ιούλη. Στους παραμένοντες της Αθήνας... Ελπίζω για λίγο ακόμα. Οι δρόμοι εμφανώς ξαλαφρωμένοι από τα συνήθη κυκλοφορικά τους φορτία. Στην Πειραιώς κάποιος καθαρίζει τα τζάμια του εν κινήσει... Οι «ψιχάλες» με επαναφέρουν σε ...«συνθήκη Αθήνας». Ομόνοια, Σταδίου, Πεσμαζόγλου, Χαριλάου Τρικούπη.

Ένα «παπί» μπροστά μου, ταλαντεύεται δεξιά κι αριστερά... Κορνάρω. Ισορροπεί, αποφασίζει(;) να σταθεί στο κέντρο και συναντιόμαστε στο κόκκινο φανάρι με την Ακαδημίας.

Ο οδηγός κουνάει κατευναστικά το αριστερό του χέρι, σηκώνει τη μάσκα από το κράνος και γυρίζει το κεφάλι προς τη μεριά μου...

«Είναι πρωί ακόμη...» μου λέει αφήνοντας ένα ελαφρύ χαμόγελο

«Πλησιάζει κι Αύγουστος...» συμπληρώνω, αναγνωρίζοντας τη ...δυσκολία της κατάστασης.

«Δεν θα πάμε και διακοπές!», ενισχύει ο οδηγός της «πάπιας».

«Ούτε λίγο;» τον ρωτάω

«Δουλεύω... άσ' τα να πάνε άμα σπουδάζεις παιδί! Τώρα τέλειωσε η κόρη τη Νομική. Ένα μάθημα είχε. Το 'δωσε και τέλειωσε. Τέσσερα χρόνια φίλε, μου 'φυγε ο κώλος...» είπε μη αφήνοντας κανένα περιθώριο για παρερμηνείες...

«Τώρα που τά 'μαθε καλά, να της πεις να φτιάξει ένα νόμο για να μπορούν να πηγαίνουν όλοι διακοπές...» Μου βγήκε αβίαστα!

Σκέφτηκα πως αν το έλεγα αυτό στο γραφείο θα είχα να αντιμετωπίσω εκατοντάδες επιχειρήματα(;) γιατί δεν μπορεί να γίνει ένα τέτοιος νόμος. Και βέβαια τη ρετινιά του λαϊκιστή! Εγώ όμως ένοιωσα ξαφνικά πολύ περήφανος αναλαμβάνοντας τη... «πολιτική ευθύνη» γι' αυτή τη διακήρυξη!

Το φανάρι έγινε πράσινο...

Τον προσπέρασα. Σίγουρα δεν είχα τα βάρη του. Άσε που ήθελα να φέρω και πιο... κοντά τις διακοπές μου.

Απ' τον καθρέφτη δεν μπόρεσα να διακρίνω, την έκφραση του προσώπου του. Απορία, χαμόγελο, πικρία;

Σ.Β.

31 Ιουλίου 2018